

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Ι. ΒΑΡΝΑΛΗ

1224

ΚΗΡΗΘΡΕΣ

Για το Αναγνωστήριον

[Signature]
No 28/1072
905

ΑΘΗΝΑΙ

1905

ΣΤΟΝ ΑΙ ΑΠΗΤΟ ΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟ ΚΑΙ ΠΑΤΕΡΑ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ

Ὅπως κάνεις εἶναι ὑποχρεωμένος σὲ
μία συναναστροφή νὰ παρουσιάσῃ ἓνα του
φίλο, ἔτσι ἔχει καθήκον κι' ἓνας σκαπανεὺς
τοῦ πνεύματος νὰ παρουσιάσῃ στὴ φιλο-
λογία τῆς πατρίδος του ἓνα νέο τῶν γραμ-
μάτων.

Βέβαια ἐκεῖνος, ποῦ παρουσιάζεται, πρέ-
πει νᾶχῃ τὰ χαρίσματα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα
δίνουν τὸ θάρρος καὶ τὴν εὐχαρίστησι σὲ
κεῖνον ποῦ παρουσιάζει· καὶ γὰρ σήμερα
βρίσκομαι σ' αὐτὴ τὴν εὐχάριστο θέσι νὰ
παρουσιάσω ἓνα νέο μὲ πολλὴν ἰδιοφυΐα
στὰ ἑλληνικὰ γράμματα.

Ὁ νέος αὐτὸς εἶναι πολὺ μετρώφρων

καί, ἂν στὸ βιβλίον του βλέπετε δημοσιευ-
μένη τὴν εἰκόνα του, τοῦτο τὸ ἀπαίτησα
ἐγὼ καὶ ἰδοὺ ὁ λόγος. Σήμερα ἡ ἐποχὴ
εἶναι ψυχολογικὴ καὶ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος
διαβάξει ἓνα βιβλίον, θέλει σ' αὐτὸ νὰ βρῇ
τὸν ἄνθρωπον, νὰ σχετισθῇ μαζί του καὶ
τὸν φαντάζεται καὶ τὸν πλάττει. Εἶναι
ἀλήθεια, πῶς στὰ περισσότερα ἔργα ἀπου-
σιάζει καθ' ὅλοκληρίαν ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ,
στὸ μάτι ποῦ ξέρει νὰ μελετήσῃ, δὲν ξεφεύ-
γει κανένα μικρὸ σημεῖον, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ
φανερῶνῃ τὸν Δονκιχωτισμὸ καὶ τὸ ψέμμα.
Ὁ νέος, τὸν ὁποῖον παρουσιάζω, ἤμπορῶ
νὰ τὸ πῶ μὲ μεγάλη μου χαρὰ, ὅτι εἶναι

ἀληθινὸς ποιητής. Καὶ ἰδοὺ σήμερα σ' αὐ-
τὸ τὸ βιβλίον ἓνα ἄντικτυπον τοῦ ἐσωτερικοῦ
τοῦ κόσμου, τὸ ὁποῖον ἀρχίζει τὸ δρόμον
τοῦ φωτός καὶ φαίνεται πῶς ἔχει βγῆ ἀπὸ
καλλιεργημένο καὶ εὐωδιακὸ κῆπο καὶ γὰρ
τοῦτο πάνω στὰ νερά του πλέουν φύλλ'
ἀπὸ ῥόδα, φύλλ' ἀπὸ κρίνους καὶ φύλλ'
ἀπὸ μυρτιές. Δὲν μοιάζει μ' ἄλλα ἄντικτυπα,
τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν τίποτε δικό τους καὶ, ἂν
τὰ βλέπουμε νὰ κυλοῦν, δὲν μᾶς παρουσιάζουν
ἄλλο παρὰ μόνῃ τῇ λάσπῃ, ἣ ὁποῖα
ἀποκλειστικῶς εἶναι δική τους.
Γιὰ νὰ βγοῦμε ἀπὸ τῆ μεταφορᾶ, στὸ
νέον αὐτὸ χαμογελᾶ τὸ μέλλον.

Ἐδῶ κι' ἐκεῖ βλέπει κανεὶς κάτι, τὸ
ὅποιο φαίνεται σκοτεινό, ἀλλ' αὐτὸ δὲν
εἶναι παρὰ ἢ ἐπιτυχῆς συγκέντρωσις τῆς
ιδέας, εἶναι ἢ φιλοσοφικὴ σκέψις, ἢ ὁποία
διαπνέει τὸ ἔργον τοῦ ποιητοῦ.

Ἡ μετριοφροσύνη εἶναι ἐκείνη, ἢ ὁποία
συντροφεύει τὸν νεαρὸ αὐτὸ ποιητὴ, ἢ
μετριοφροσύνη ἐκείνη, ἢ ὁποία μοιάζει μὲ
τὴ γαλήνη τοῦ ἠναζέτου, μὲ τὸν ὕπνο τοῦ
δυνατοῦ, μὲ τὴν γαλήνια ἀγάπη τῆς
ψυχῆς.

Στέφανος Μαρτζώκης

Σ' ENA ALLEIANO BATHO THEOU

2
Πλειὰ δὲ δροσολούστηκα
σὲ νερὸ ἁγιασμένο·
μ' ἄφσε τὸ ταξειδί σου
μὲ φτερὸ σπασμένο·

θρέφει με ἢ ἀνάμνησι,
μὰ καὶ φαρμακώνει,
κί ὅ,τι ὡς χιτὲς μὲ θέρμαινε
τόρα μὲ παγώνει

καὶ κυττῶ ἑφτασφράγιστα
τὰ παράθυρά σου,
τὰ κακόφυχα δὲ λέν
γὰ τῆ συμφορὰ σου

καὶ τὰ χιλιομίσησα
καὶ δὲν τὰ μεταίειδα
κι' ἄς μοῦ ξαναδείξουνε
τοῦ Ἑλλίου τὴ Νεραΐδα!

Μιά βραδυνὴ λευκότατη
ἀπὸ τὸν Φοῖβο ἐπάρθης·
μῆνα μου μὲ τὴν Ἄνοιξι,
ἂν μὲ θυμᾶσαι, ἂν θᾶρθης,

νὰ τρέξω στήν πονετικιά
τῶν ῥόδων καλωσύνη
τὸ χρωμά τους νὰ δανειστῶ
καὶ τὴν ἀγία εἰρήνη,

γιὰ νὰ μὲ δῆς χρυσόγελος
στὰ μάτια ποῦ θὰ γράφω·
«Ψέμμα πῶς εἶμ' ἢ Ἀνάστασι
τοῦ Λάζαρου ἀπ' τὸν τάφο!»

Ἄπ' τὸ λόχαρο στρατὶ
 περπατᾶω σκυμμένος·
 χάνεται ὁ ἀνήφορος
 διπλωρφανεμένος

καὶ τὰν θόσκεπο κλαροῖ
 στοῦ βραδυοῦ τὴν αὔρα
 ῥίχνει τὴ λευκότη του
 καὶ φοραίνει μαῦρα

καὶ θαρρῶ πῶς μ' ἀκλουθεῖς
 σᾶν καὶ πάντα, φῶς μου,
 στρέφουμαι καὶ ἡ μοναξιά
 πλάγι, πίσω, μπρὸς μου . . .

ᾠ ! ποῦ ἀλαφροῖσκιωτη
 πάταες τὴ σκιά μου
 κι ἔγα βάρος σήκωνες
 μέγ' ἀπ' τὴν καρδιά μου !

Ἄναίβα στὸν παράδεισο
 τοῦ ἀκρόβουνου, τοῦ δάσου
 καὶ Νιόβη τρισμαρμάρωτη,
 ὡς ποῦ νὰ μ' εὖρης, σιάσου.

Γὼ κολασμένο σύννεφο
 θᾶρτω πὰ στὰ μαλλιά σου
 καὶ τὴν καρδιά μου σφίγγοντας
 θὰ βρέξω στὴν καρδιά σου

καὶ θὰ σοῦ λέγω ἀστράφτοντας :
 «κι' ἂν σὲ πετοῦν μακρὰ μου,
 σὲ συντροφεύει ὁ πόθος μου,
 κλαῖς μὲ τὰ δάκρυά μου ! »

Τρέξε, πρὶν μὲ βάλουνε
 στὸ χῶμα, ὦ Ἔρωτά μου,
 νὰ δραματισθῆς βαθεῖα
 στὰ μάτια τὰ νεκρά μου,

ποῦ θὰ λαχταρίζουνε
δοθάνοιχτα ἀκόμα
τὰ χρυσᾶ σου τὰ μαλλιά
καὶ τὰσημένιο χρῶμα

καὶ δακρυῶν χιονόνερο
στερνὸ θὲ ν' ἀπολύσουν,
τῆ θολῆν εἰκόνα σου
ν' ἀκριβοκαθαρίσουν,

ὄχι νάν τῆ σβύσουνε,
γιατὶ ἄλωτη θὰ μένη
στὸ πετράδι τῶν ματιῶν
διαμαντοσκαλισμένη!

— Σκιὰ τί μ' ἔκοψες τὸ δρόμο ;
Ἡ ἀγνάδα σου πάνω μου σκύβει
καὶ μοῦ λυγᾶ τὸν μαῦρον ὄμο
σὰν ἓνα σῶμα ἀπὸ μολύβι !

— Ἀγάπα με. Εἶμαι τῶνειρό της·
τὸ αἷμά της μ' ἔχει κοκκινίσει
καὶ ἰδρῶς ἀπὸ τὸ μέτωπό της,
γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔχω ξεγλυστρήσει,

για ν'αρθω να με δῆς και κρίνης
σε με για σένα τί ὑποφέρει !
Και τόρα ἀπ' τὰ νερά τῆς λίμνης
φεύγω και σβύνω κάθε ἀστέρι

και πάω ν' ἀνοίξω της πετῶνιας
νέα μνήματα μέσ τῆ ψυχῆ της,
ὡς ποῦ ἡ αὐγή λευκῆ φωτῶνιας
μαύρη με κάνει συλλογῆ της !

— Σε μένα - ὦ - μεῖνε ἀκόμα, ἀκόμα
και ἐμέ τὸ νοῦ να χιλιοσκάψης
ἢ πάρε μου ὄλο μου τὸ σῶμα
μέσ' τὴν ψυχῆ της να τὸ θάψης!

Οἱ νύχτες νᾶνε ἀπέραντες
κ' ὕπνος να μὴ μοῦ μένη !
Τὰ πένθη τ' ἀτελείωτα
ἢ Πηνελόπη ὑφαίνει

και γὰ μνησιῆρας πάνσεπιος
και μέθυσος τοῦ αἱμάτου
να θερμοσφίξω ἀπλώνουμαι
μὰ λάμπι ἐνὸς θανάτου

και με ξεφεύγει ἢ ὄψι σου
ἀναγελάστρα, πλάνα
και στὸ βαρὺ ἀγοριοξύπνημα
μοιρολογᾷ ἢ καμπάνα !

Κί' ἄν μοῦ στενεύῃ ἡ ἀναπνοή,
 ποῦ τὴν ἐρμιὰ ἀπαντάει,
 καὶ ὁ στεναγμὸς στὰ μάτια μου
 πλῆθος δακρυῶν κλωσσάη

κι' ἄν σου γλυκοβυζαίνοντας
 ἡμέρωνε τὰ στήθια
 ἢ ξενητεῖα ἢ ἀγιάτρευτη
 μέ Κίρκης παραμύθια,

δὲ θάλασσα, χρυσοῦλά μου.
 ποτές μου νὰ θελήσω
 « νᾶταν ἢ θάλασσα γυαλί
 νὰ τὴν περιπατήσω, »

γιατὶ ἀπὸ μὲ τόσο μακρὰ,
 κι' ἀκόμα ἄν πᾶς, δὲ θὰ ἦσο,
 ὅσο διαν γὼ στὰ πόδια σου
 μιὰ μέρα ξεψυχήσω!

Τὸ τελευταῖό σου γραμματάκι,
 ποῦ σπαρταράει ἀκόμα ἐμπρός μου,
 θὲ νᾶχω φθείρει τὸ χεῖλάκι,
 νὰ τὸ φιλῶ, νὰ τὸ φιλῶ,

χωρὶς πῶς θὰ ζηλοτυπήσης
 νὰ φοβηθῶ, φῶς μου καὶ φῶς μου,
 ἕνα χαρτί καὶ σὰν γροικήσης,
 πῶς ἀντὶ σένα τὸ μιλῶ!

Θυμοῦμαι ! καὶ τὴ σκέψι μου
 σκορπίζω καὶ συνάζω
 κί ὡς πέρα ἀπ' τὰ ὄρια τῆς ψυχῆς
 κατάκρυφα ἀναγαλλιάζω.

Καὶ ἅγιος τάφος λάμπουν
 χαρᾶς, ποῦ τὰ μερώνει,
 τὰ χεῖλη, ποῦ κ' ἡ ἀνάσα μου
 δὲν γγίζει, δὲ σπιλώνει....

Εἶσαι ὁ Θεὸς ὁ Ἄναρχος
 στὴ γῆν ἀνθρώπου ἀθέου
 καὶ τὸ θεὸ τὸ φίλησε
 ὁ ἄνθρωπος τοῦ Ὁραίου!

ΙΡΙΣ

Ἡ Νεραΐδα.

Στοῦ ὄχτου ἡ Νεραΐδα τὴν ἰτιά
δροσόγυμνη ἀπλωμένη
—ὦ κάθε φύλο ἕς μπόραγε
μάτι ἀνοιχτὸ νὰ γένη!—

Στοὺς ἀδελφικούς μου φίλους
Ἀημητρὸ Βαλτσάγη καὶ Στυλιανὸ Βαλασσόπουλο

θωρεῖ τὸν ἥλιο ἀπάνω της
νὰ τὴν μαλαματώνη
καὶ κάθε ἀχτίδα ἀσώματη
βαθεῖά της νὰ ματώνη!

Καὶ μέσα στὸ ἄτρεμο νερὸ
ὁ νέος ψαράς ποῦ βλέπει
ὄλα τὰ κάλλη της χυτὰ
κι' ἀκόμα δ,τι δὲν πρέπει

μ' ἀγκάλες χύνεται ἀπλωτές,
μὰ σβνεῖ μ' αὐτήν καὶ πάει....
καὶ μέσα ἀπ' τὰ πικρόκλαδα
ὁ Σάτυρος γελάει!

Βογγᾶ ἢ πέτρα ἢ στραφτερή,
νερό, στὸ πήδημά σου
κ' εἶναι ἓνα μάτσο ἀπὸ σπαθιά,
νερό, τὸ ἀνάστημά σου!

Καὶ γύρω οὔτε πουλιοῦ φτεροῦ
οὔτε κ' ἀπὸς προβαίνει
καὶ μεσ' στὸ βράσιμο τοῦ ἀφροῦ
κάθε φωνὴ σωπαίνει,

μὰ δῶθε στὸ ἀνοιχτὸ τὸ φῶς,
στὸ ἡμέρωμα τῶν βράχων,
μέσ' ἀπ' τὰ χόρτα τὰ ψηλά
τὸ κόασμα τῶν....βατράχων!

Ἡ Ἀλήθεια.

Τὸ ῥόδιτό σου σῶμα
δὲ ζήτησα τὰ χέρια
νὰ σφίξουν—περιστέρια
δὲ γίνονται οἱ ὀχιές--

κι' οὔτε πάνω στὴ λύσι
τῶν μαύρων μου κοκκάλων
νὰ νοιώσω πλειὸ μεγάλο
τὸν ἑαυτό μου! Διὰς

κι' ὀλύμπιου θνητοῦ ζήτα
τὸ γαλιναῖο στήθος,
νεροῦ μὴ λύση πλήθος
τοῦ στήθους σου ἢ χιονιά,

γιατὶ πιστὸς ἐργάτης
τῆς τέχνης τοῦ Ἐωσφόρου
κρατῶ ἐγὼ τοῦ βορβόρου,
τῆς πίσσας τῆ φωτιά!

Πλημμύρα.

Φύγε ἀπ' τὸ παράθυρο
θωροῶντας τὴ πλημμύρα!
Πέφτει τοῦ δακρύου σου
ἢ πυρωμένη ἀρμύρα

τρίσβαθα πληγώνοντας
τάνήμερο θηρίο
καὶ τοῦ καίει τὰ κόκκαλα,
ὅπου λυγίεται κρύο.

*Ελα στήν ἀγκάλη μου,
σὲ κράζει ἡ *συμφορὰ μου
καὶ πανιὰ λευκότητα
θὰ κάνω τὰ φτερά μου,

γὰ μᾶς πάρη τὸ νερὸ
κ' ἴσως μᾶς πάει—ποιὸς ξέρει;—
κεῖ, ποῦ τὰργοκύλισμα
τοῦ χρόνου δὲν μᾶς φέρει!

Τὰ χεῖλη.

Τὰ χεῖλη μου τὰ ξήρανε
τοῦ στεναγμοῦ ἢ καίλα
—ποῦ τότε βγάζουν τῆς καρδιᾶς
φαντάσου ἐσὺ τὰ φύλλα—

καί, πρὶν σκορπίσουν κατὰ γῆς,
σὺ κόψ' τα, δὲν πονᾶνε,
καὶ στὸ στεφάνι ἐνὸς νεκροῦ
ἀράδειασ' τα καὶ πᾶνε.

Ἡ γύρε στάξε ἀπάνω τους
τὸ ἀθάνατο νεράκι
ἀπ' τῶν ματιῶν σου τὰκριβὸ
διαμάντινο γυαλάκι

κι' εὐθὺς ἀπαλοβέλουδα
καὶ δροσερὰ εὐωδῶντας
θ' ἀνέβουν, τὰ παλῆὰ πρὶν ποῦν,
τὸ χέρι σου φιλῶν τας!

Ἡ βρούσι τοῦ Ἰδανικοῦ.

Ἔλα στή βρούσι νὰ σέ πάγω,
τῶν ῥόδων ὅπου στάζει τὸ αἷμα,
ποῦ ζωγραφεῖ καὶ ζαχαρώνει
τὰ χεῖλη ποῦ δὲν εἶπαν ψέμμα,

νὰ πίνης καὶ νὰ βλέπω πλειὸ ἄσπρη
νὰ γίνεται ἡ καλὴ καρδιά σου
καὶ νὰ τινάζουν τὰ φτερά τους
οἱ πεταλοῦδες στὰ μαλλιά σου,

ὅπου τὴν κάθε τρίχα ἡ Τέχνη
κόρδα της κάνοντας θὰ ψάλλη
τὴν Ἀθρότη καὶ σέ μένα
καὶ ἀπ' τὴ δόξα σου θὰ βάλῃ!

Μόνο.

Μόνο νὰ στέκω ἀπέναντί σου,
— εἰάν μπορῶ νὰ στέκω ὀρθός—
νὰ θάβεται στήν ἀρετή σου
νεκρός τῆς σάρκας μου ὁ βυθός

κι' ὄντας γιὰ μὲ σὺ αἰώνιος γριφος,
σᾶν σβύνει ὁ ἥλιος μακρὰ,
μεσ' σιὸ νειοξύπνητό σου στήθος
νὰ πέφτη μόνο μου ἡ σκιά!

Τὰ μάτια μου.

Μὴν κλείσης τὰ ματάκια σου
καὶ πάσης καὶ πηγαίνης,
ὦ! στὸ ἱερόν τους λάλημα
σφιχτὰ ἄλλα μάτια δένεις,

ποῦ θ'ἀβγουν κυνηγῶντάς σε
στὸ νέον ἔρωτά σου
σ'ἂν δυὸ ἐκδικητρες ἀστραπὲς
ν' ἀνάβουνε μπροστά σου!

Χειμῶνας.

Καὶ σιὰσπρα νέφη τόρα μολυβένια,
στὴ μολυβένια γῆς πῶγωνεν ἄσπρη
τηράω ἐνὸς πολέμου σκληρὴν ἔννοια,
μὰ θ'ἀρῶ τῆς ἀνοίξεως χρυσὸ τᾶστροι,
τὸ πάντοτε γιὰ τὴν καρδιά μου ξένο,
ποῦ θ'ἀβρη τὸ μυαλό μου ἀναλυμένο!

Σὲ μία νεκρή.

Τὰ χεῖλί μου κί' ἂν θέλῃ νὰ πῆ κάτι,
μὰ πλειότερο ἀπὸ σὲ εἶναι παγωμένο.
καί, μέσα μου τί ὀρθώνεται, τὸ μάτι,
ποῦ μπόρεια νὰ μαντέψῃ, εἶναι κλεισμένο.

Καὶ στοῦ λευκοῦ μετώπου σου τὰ πλάτη
τὸ αἷμά μου ἀντὶ λάδι βουβὸς ραίνω
καὶ τὴν καρδιά στὸ ἀνθόσκεπο κρεββάτι
σοῦ θρυμματίζω σύντροφο ἁγιασμένο.

Καὶ νέας νυχτιάς ἐσὺ λαμπρὸ φεγγάρι,
ὦ! κάτι δὲ θὰ δῆς,—γλυκὰ κοιμήσου!—
ποῦ θλιβερὰ θὲ νὰν τὸ ἰδῆ ἓνα φκιάρι:

κί' ἐν ᾧ πλειὰ δὲ θωρῶ τὸ ἀγνὸ κορμί σου,
ἀκούγω τῆς καμπάνας ἤχο θεῖο
καὶ γίνουμαι—ὦ—ἀκόμα πλειὸ θηρίο!

Γιὰ πείσμα.

Ἐντὶ στὸ πόδι μου νὰ λυώνω,
θέλω νὰ βράζῃ μου ἡ ψυχὴ
καὶ μὲ τὰ χεῖλη ν' ἀγκυλώνω
τὸ πλέον σάρκινο κορμί

καὶ τρελλαμένος νὰ τοῦ λέγω
στῆς συνειδήσεως τὸ χαμό:
«ἀπὸ τὸ πείσμά μου ἐγὼ κλαίγω·
δέν σ' ἀγαπᾶω, σ' ἐπιθυμῶ!»

Τέλος . . .

Τά πόδια μου αιμοσιάζουν ἀπ' τὸ δρόμο
καὶ ὁ ἀνασασμὸς πληθαίνεται στὰ χεῖλη,
γύρε νὰ δῆς τὸν ἄγριό σου νόμο!
ἀπ' τὸ νερὸ ποῦ ἤπιαμε ἓνα δεῖλι
σκυμμένοι στὸ τρεχάμενο ταῦλάκι
ἐπῆρα, ὦ Δῆθη, κ' ἔφκιασα φαρμάκι!

Καὶ γώ.

Καὶ γὼ στὰ δλόωχρα χέρια μου
τῆ λύρα σιγοφέρνω
— κεῖ γεννημένη ἡ τύχη μου
μὲ σέρνει καὶ τῆ σέρνω
σὲ γῆ καὶ σ' οὐρανὸ —

καὶ τῶν στοιχείων τῶν ἄγριων
τὸ δάμασμα γυρεύω,
μὰ μέσ' στάηδοнокέλαδο
τοῦ στίχου πλειὸ ἀγριεύω
καὶ πλειότερο πονῶ!

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΚΟΤΟΥΣ

Στὴ σκιά μου.

1

Τοῦ σκότους τί γλυκὸ ἀπόψε τὸ χρῶμα !
Τὸ πόδι ἀπ' τῆ χαρὰ παραπατάει
καὶ τόση εἶναι γαλήνη, ποῦ κι' ἀκόμα
κάθε ἄστρο ἀκοῦς, ὅπου τριζοβολάει.

Κι' ἀπὸ τὸ πρωτογέλαστο τὸ στόμα
πάνου στὰ ῥόδα ὁ στίχος μου κυλάει
καὶ γίνεται μαλαματένιο λυῶμα
κάθε σκιά τὸ δρόμο ποῦ φυλάει.

Κι' ἕνα ἐκκλησάκι ἀντίπερα -- τοῦ ᾠλοῦ
ὁ ξανθὸς ὄργασμὸς τὸ σφιχτοδένει —
θαμπὰ τὸ Θεὸ τηράει μὲ τὸ κανδῆλι,

μὰ δῶθε στὸ δαφνόσωρο μὲ βία
νά! ὁ ἥσκιος τοῦ ποδιοῦ Βακχίδος σβένει
καὶ κννηγάω εὐθὺς τὴν ἁμαρτία!

Ἀγάπη, τρισαγάπη μου, ἡ κορφὴ σου
δεμάτι ἀπὸ τὸν ἥλιο θερισμένο·
— φοβοῦμαι τὴ χιλιόχαρη πνοή σου,
μὴ σὲ σκορπίση νέφος ἀναμμένο! —

ὦ! πρόβαλε ἀπ' τὴ θύρα τῆς αὐλῆς σου
καὶ μὲ τῆς νυχτοπλήμμυρας πλεγμένο
τοὺς ἥσκιους ἄλλον ἥσκιο διὰ ἀντικρὺ σου
στὸ κρῦο ἐρημοκλῆσι μπρὸς γυρμένο

καὶ διὲ τίς μαργαρίτες, ποῦ πεθαίνουν,
ἀπ' τῶν ματιῶν του τὸ θολὸ λυχνάρι
νεκρώσιμες σταλαματιές ποῦ ξαίνουν

κι' ἐν ᾧ τοῦ σπᾶνε οἱ κόρδες τῶν κροτάφων,
τραγούδια ἐρωτικά μὲ τὸ φεγγάρι
γράφει πάνου στὰ μάρμαρα τῶν τάφων!

"Ἐξω κατασταλᾶν τὰ ὕστερα θάμψη·
ξηγεῖ ἀπαλὰ ἡ ἱστορία τῶν φύλλων·
τὸ μάρμαρο θανατερὰ αἴφνης λάμπει·
λὲς καὶ σ' ἐγγίζει ἡ θερμότης τῶν θρούλων.

"Ἄς μὴν ἀνάψουμε τὸ φῶς· μὴ σβύση
ἀπ' τὰ μάτια μου ἡ πιὸ πάλλευνη ὀπτασία·
πλησίασέ με ἀργά, μὴ καὶ ξυπνήση
τὸ σκότος, ὅπου ζώνει τὴν καρδιά.

Κι' ἔλα στὸ παραθύρι, πῶς βουλιάζει
τὸ σύννεφον ἀμίλητο νὰ δοῦμε,
τὴ νυχτερίδα, τὴν πνοὴ ποῦ ἀρπάζει

καὶ κεῖ βαθεῖα ἄς δακρῶσουμε ἓνα ἀστέρι·
τὸν ὄρκο χεῖλη - χεῖλη ποῦ θὰ ποῦμε
καὶ ὁ Θεὸς νὰ τὸν ἀκούσῃ, ποῦ μᾶς ξέρει!

Στ' ἀλύγιστά σου στήθη, ὁποῦ κανένα
μολυσμοῦ δὲν τὰ νότισε τὰ γέρι,
ποῦ τὰ βλέπει κι' ἀκούει ὠρμασμένα
ὁ καθρέφτης σου μόνο καὶ τὸ χέρι.

τῆς παρθενιάς τὰ νέφη νὰ χωρίσω!
μὲ δύναμι χίλιων χαλκῶν ἀσπίδων
ἀπονήρευτος δράκος νὰ φρουρήσω
τὰ μῆλα τὰ χρυσᾶ τῶν Ἑσπερίδων!

ὦ! κ' ἔτιαν σκουλαρήκια τὸ Φεγγάρι
κρεμᾶ τοῦ μοσκαναθρεμμένου θύμου
σιὰ δέντρα κνηγγῶντας κάποια Χάρι,

νά σέρνουμαι!.... χωρὶς νὰ σοῦ μιλάνε
τὰ χεῖλη μου, ὅπου θᾶτρεμε ἡ ψυχὴ μου,
λενὰ τὴν παρθενιά σου νὰ φιλάνε!

Ἐγὼ καὶ ὁ ὕπνος μαῦροι ἀκουμπισμένοι
σὲ τραπέζι γυμνὸ μὲ τὸν ἀγκῶνα!
Ἀπάνω μου ἡ ζωὴ μου ἡ κολασμένη
τὸν ἄτελο τοῦ νοῦ μου ἰδρώνει ἀγκῶνα·

καὶ σᾶν ξανθὸ μελίσι κρεμασμένη
ἀπ' τῆς καρδιάς μου τᾶνθη-ὠϊμέ!-τὰ μόνα
ἡ ματιὰ σου ἀρχινάει νὰ τὰ βυζαίνῃ
καὶ νὰ σπάζῃ τὸ πέτρινό μου γόνα·

κ' εἶδα τὸ κρινοδάχτυλό σου χέρι
—ὄπου ἀναλεῖ τὸ χεῖλί μου τὸ κρῦο—
μιά λάμπρι ἀπὸ ἀτσάλινο μαχαῖρι

στὸ μαῦρό μου τὸ στήθος νὰ σωριάζῃ....
κ' ὀλόρθος στὸ ἀνοιχτό μου ἐγὼ βιβλίο
τηράω τὸ φεγγάρι νὰ διαβάζῃ!

Τὰ μαῦρα κρέπια ὡς στὰ μαλλιά μου
τῆς νύχτας ἔχουνε σιμώσει
κ' εἶμαι μονάχος· ἡ σκιά μου
κάπου ἀπ' τὸ φόβο ἔχει τρυπώσει

Σὰν κλεφτοφάναρο ἀπ' τὰ βάρδια
θαμπὰ ἢ σελήνη ξάφνου ἀνάπτει
καὶ μοναχὰ ἄστρα εἶναι τὰ μάτια
μᾶς μαύρης γάτας πὰ στὸ φράχτη.

Κι' ἐν ᾧ ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου
κόβῃ τὸ νοῦ μου σὰν λουλοῦδι,
σιμώνω σ' ἓνα τζάμι κάτου
κ' ἀκούω γλυκύτατο τραγοῦδι....

Τὰ μάτια κλειῶ, δὲν ἀνασαίνω
κ' εἶμαι δεμένος ἔπο παντοῦ
καὶ λίγο—λίγο ἀργοπεθαίνω
τὸ θάνατο τοῦ ποιητοῦ!

Τῶν κούων δεντροῶν τὰ φύλλα
ἢ νύχτα ἔχει γιομίσει
καὶ χάνεται ἀπ' ἐμπρός μου
τὸ μαῦρο κυπαρίσσι

κ' ἢ ἄχαρη καρδιά μου
στὸ σκότος μαθημένη
σὰν κουκουβάγια ἀνοίγει
τὰ μάτια ἐρημωμένη

καὶ φεύγει ἀπὸ ἐντός μου
καὶ πάει καὶ πάει ἀκόμα
πάνου ἀπ' τῆς σκοτωμένης
'Ηχῶς τᾶσειστο σῶμα

κι' ἐγὼ τὰ μάτια ἀνοίγω,
μὰ δὲν τὴ βλέπω, ὠϊμένα!
καὶ σὲ μιὰ πέτρα χύνω
τὰ μάτια μου λυωμένα!

Ἄρπῳ τὸ μισοφέγγαρο
γιὰ αἰμόσταχτο μαχαῖρι,
ν' ἀποξηλώσω ἀπ' τοῦρανοῦ
τὸ θόλο κάθε ἀστέρι·

καὶ σὺ τὸλόχρυσο σπαθὶ
κίνησε πλέον, καὶ δράξε
ἀπ' τὰ μαλλιά τὸ βέβηλο,
ὦ Ὠρίωνα, καὶ σφάξε!

365

65

20

136

~~Handwritten scribbles~~

~~Handwritten scribbles~~

~~Handwritten scribbles~~

~~Handwritten scribbles~~